

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/33/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815010023
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7815010023.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Ladislava Tomčovčíka a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. mája 2015, v trestnej veci proti P. Ž., obžalovaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm.b/ Tr.zák. s poukazom na § 138 písm.b/ Tr.zák., o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 4.3.2015 sp.zn. 1 T 10/2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 4.3.2015 sp.zn. 1 T 10/2015 bol podľa § 285 písm.b/ Tr.por. obžalovaný P. Ž. oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1,3 písm.b/ Tr.zák., s poukazom na § 138 písm.b/ Tr.zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v A., H. J. a inde od 15.01.2008 doposiaľ, okrem obdobia od 25.8.2008 do 01.10.2008, od 25.10.2010 do 06.03.2011 a od 19.11.2012 do 11.03.2014, kedy bol evidovaný Z. Ú. X. V. J. T. V. B. - Č., ako uchádzač o zamestnanie, z nedbanlivosti ničím neprispel na výživu svojich maloletých detí T., Z. XX.XX.XXXX T. K., Z. XX.XX.XXXX Ž., hoci bol rozsudkom Okresného súdu v Rožňave, sp.zn. 4C/42/2007 zo dňa 20.11.2007 zaviazaný prispievať na ich výživu po 702,- Sk (23,32 Eur) mesačne na každú z nich, v dôsledku čoho za uvedené obdobie dlhuje na výživnom matke maloletých, T. Ž., sumu vo výške najmenej 2.330,- Eur,

lebo skutok nie je trestným činom.

V zákonom stanovenej lehote proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor. V písomných dôvodoch odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Svoj návrh odôvodnil tým, že poukázal na ustanovenie § 62 ods.2 Zákona o rodine, na podklade ktorého obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Ďalej poukázal aj na ustanovenie § 76 ods.2 Zákona o rodine, podľa ktorého započítanie vzájomných pohľadávok nie je možné, ak ide o výživné na maloleté deti. Pokiaľ obžalovaný P. Ž. T. T. Ž. urobili dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok na výživnom na maloleté deti, takúto dohodu by bolo možné akceptovať len v tom prípade, ak by boli obaja rodičia zamestnaní. V posudzovanom prípade obžalovaný P. Ž. zamestnaný bol, ale T. Ž. zamestnaná nebola. Matka maloletých detí T. Ž., na ktoré bol obžalovaný povinný prispievať na výživu, žila len z rodičovského príspevku a neskôr zo sociálnych dávok. Zákonite životná úroveň detí, ktoré boli zverené obžalovanému do jeho starostlivosti musela byť vyššia, ako životná úroveň detí, ktoré boli zverené do starostlivosti matke T. Ž.. Obžalovaný P. Ž. tým, že neplnil vyživovaciu povinnosť, jeho maloleté deti, ktoré boli zverené do starostlivosti matky T. Ž., boli na tom horšie, mali nižšiu životnú úroveň, než ako deti, ktoré boli v jeho starostlivosti.

Konanie obžalovaného P. Ž. obžalobou bolo kvalifikované ako nedbanlivostné konanie práve z toho dôvodu, že došlo k dohode medzi rodičmi, že si nebudú navzájom posielat' výživné, ktoré bolo určené súdom v rovnakej výške na deti, ktoré boli v ich osobnej starostlivosti. Obžalovaný P. Ž. ale minimálne od 30.10.2014, kedy bol vo veci vypočutý ako obvinený, vedel, že matka T. Ž. žije s deťmi, ktoré boli v jej osobnej starostlivosti len zo sociálnych dávok, preto ona reálne nemôže platiť výživné na deti, ktoré sú v osobnej starostlivosti obžalovaného a naopak súdom priznané výživné potrebuje, aby jej bolo plnené. T. Ž. preto požiadala Úrad práce v Rožňave o náhradné výživné. Napriek tomu obžalovaný P. Ž. ani naďalej na výživnom neprispel matke detí T. Ž. žiadnou sumou, preto toto konanie už možno považovať až za úmyselné neplnenie vyživovacej povinnosti.

Na podklade odvolania okresného prokurátora krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 1 Tr.por., t.j. kontradiktórnym spôsobom konania na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a na jeho podklade dospel k záveru, že žalovaný skutok nie je trestným činom. V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvého stupňa veľmi podrobne poukázal na znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu, predovšetkým na objekt prečinu zanedbania povinnej výživy, ako aj na subjektívnu stránku žalovaného konania. V tomto smere odvolací súd v podrobnostiach preto poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a ničím viac nedopĺňa.

V zmysle ustanovenia § 8 Tr.zák. trestným činom je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Pod pojmom znaky uvedené v tomto zákone, sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, a to objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka.

Objektom prečinu zanedbania povinnej výživy v zmysle ustanovenia § 207 Tr.zák. je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach zákona o rodine, teda priamo z neho vyplýva. Preto musí ísť o zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovat' iného.

Z výsluchu matky T. Ž. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní nepochybne vyplýva, že obžalovaný P. Ž. jej na výživnom nedlhuje žiadnu sumu peňazí. Túto skutočnosť svedkyňa T. Ž. opakovane potvrdila aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Navyše svedkyňa T. Ž. potvrdila aj existenciu písomnej dohody, ktorú uzavreli s obžalovaným P. Ž., že si navzájom výživné na deti nebudú posielat', čo ako dôkaz predložili súdu. Z manželstva s obžalovaným P. Ž. pochádzajú štyri maloleté deti, z ktorých dve boli zverené do výchovy a opatery obžalovanému a dve jej. Výška výživného na deti bola určená v rovnakej sume súdom v občianskoprávnom konaní. Svedkyňa T. Ž. taktiež potvrdila, že nikdy bývalého manžela, t.j. obžalovaného nevyzývala, aby jej začal platiť výživné, nakoľko si uvedomovala, že v takomto prípade by ona musela opačne platiť výživné na deti, ktoré boli zverené do opatery obžalovanému.

Po rozvode manželstva s obžalovaným P. Ž., T. Ž. porodila ďalšie dve deti a po skončení materskej dovolenky požiadala Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave o dávku v hmotnej núdzi, nakoľko z jej pohľadu mala nedostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie rodiny. Na hlavnom pojednávaní svedkyňa T. Ž. zároveň predložila súdu rozhodnutie o priznaní dávky v hmotnej núdzi zo dňa 8.7.2014 s tým, že dávka jej bola priznaná späťne od 1.6.2014 v sume 165,90 €. Od momentu priznania dávky v hmotnej núdzi jej na základe rozsudku o výživnom začali sťahovať výživné na deti, ktoré sú zverené do výchovy a opatery obžalovanému, ale tieto peniaze obžalovanému zasielané neboli. Z tohto dôvodu sa rozhodla podať na obžalovaného P. Ž. trestné oznámenie.

Nepochybil okresný súd, keď dospel k záveru, že žalovaným konaním, a to vzhľadom aj na moment podania trestného oznámenia, ku ktorému došlo dňa 14.7.2014, t.j. po vydaní rozhodnutia o priznaní dávky v hmotnej núdzi zo dňa 8.7.2014, že nebol porušený objekt žalovaného prečinu, ale nebola naplnená ani subjektívna stránka, a to hoci aj z nedbanlivosti prispievať na výživu detí, ktoré boli zverené do výchovy a opatery matke.

K argumentu odvolateľa, že od výsluchu obžalovaného, t.j. od 30.10.2014 by bolo možné uvažovať až o úmyselnom neplnení vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného P. Ž., odvolací súd považuje za nutné uviesť, že z výsledkov vykonaného dokazovania, a to práve podrobným výsluchom svedkyne T. Ž. na hlavnom pojednávaní, súd prvého stupňa mal bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný nemal žiadnu vedomosť o tom, že deti, ktoré sú zverené do výchovy a opatery matke, aby trpeli núdzou, resp. aby bolo potrebné napriek rozhodnutiu súdu, ktorý rozhodol o výške výživného, deťom v jej osobnej starostlivosti zasielať vyššiu sumu, než ako ju určil súd v občianskoprávnom konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.